

Resan till barnhemmet i Indien

Sen hösten 2006 har Sollerö skolas elever haft kontakt med pojkhemmet Muktaneer utanför Calcutta. Britt-Marie Meyer på Mora Mediecenter träffade grundaren av barnhemmet och organisationen Free the Children Swapan Mekherjee på ett internationellt filmmöte. Hon förmedlade sedan kontakten från barnhemmet till Sollerö skola. Eleverna i nuvarande åk 5 fick göra en film, som döptes till ”Why?” Två av flickorna i klassen –Frida Andersson och Ida Lundgård har skrivit manuskriptet. Klassen vann filmpris i Dalarna med denna film. Vi skickade filmen till barnhemmet i Indien och fick också en film från dom, även dom har vunnit pris med sin film. Vi tog sen personlig kontakt med varandra via brev och teckningar.

Syftet med kontakten är att öka förståelsen för varandras kulturer. Internationellt arbete ingår idag också i miljöarbete för Hållbar utveckling. Sollerö skola har under många år arbetat med lokalt miljöarbete och utökar nu med internationellt arbete. Kontakten mellan barnen visar på både likheter och olikheter. Den fördjupade insikten om våra olika levnads förhållanden har givit barnen många tankeställare och skapat en större förståelse för varandra.

Till sommaren 2007 fick vi så beskedet –B-M Meyer och jag, att vi fått ett stipendium från Internationella Programkontoret för att kunna resa till barnhemmet i Calcutta. Fantastiskt! Så långt bort i världen hade jag aldrig varit. B-M Meyer var, som tur var, lite mer berest.

Planering började och till höstlovet i oktober 2007 for vi två lärare iväg på en 10-dagars resa. Vi for via Helsingfors till Dehli, en flygtur som tog ca 7 timmar. Vi stannade först 1 dygn i Dehli. Det var tur. Ingenting är likt Sverige i Indien. Det var varmt och fullt med människor överallt. Skillnaden mellan världarna var högst påtaglig redan vid flygplatsen.

När vi kom till Calcutta möttes vi av en ny fräsch flyghall, -modern med reklam för Vodafone. Utanför dörrarna slog Indien luften emot oss. Där trängdes fattiga med rigshaws(cykelkärror), bilar tutade oupphörligt och allmänt kaos rådde. Vi hämtades i barnhemmets bil av Swapan med vän och inhyrd chaufför. Inte precis senaste bilmodellen. Den hade nog klassats som veteranbil hos oss. Någon komfort fanns inte, säkerhetsbälte kunde man bara önska sig. Det var bara att hoppas på det bästa. Och fram kom vi. 38 stycken nyfikna, lite blyga pojkar tog emot de två "aunties"=tanterna. Barnhemmet visade sig ha 3 våningar, allt byggt i sten. Längst ned låg klassrum, matrum och Swapans kontor. På de andra våningarna fanns pojkarnas sovsalar bla. Vi fick hjälp av många hjälpsamma små händer att bära upp våra väskor till taket, där det fanns ett gästrum med ett bord, några stolar och en massa sängar. I en kur ute på taket fanns vatten toalett och dusch. Det var tur för oss, sån lyx hade inte pojkarna.

Vi möblerade så att vi fick sänglampor, vi använde några lysrör på väggen, som gav oss ljus. Vi köpte några dukar att ha som lakan, så fick vi lite hemkänsla. Två stora fläktar i taket räddade oss från den värsta värmen, men gav oss dålig nattro med sitt höga surrande. Det var inte lätt att välja, -värme eller ljud!

Det första riktiga mötet med pojkarna var i matrummet. Pojkarna hämtade ris och grönsaksröra i sina stålskålar. I Indien äter man med händerna, men vi fick en sked att äta med. Det kändes svårt att få i sig något, det var varmt och kvalmigt. Det gällde att gilla läget!

Natur vid pojkhemmet Mukthaneer.

Två indiskor bodde med pojkarna. De serverade maten och visste inte hur väl de ville oss. De gjorde också ett fantastiskt arbete dygnet runt med pojkarna på hemmet.

Vi levde på barnhemmet under en vecka. Vi fick så mycket värme och kärlek från pojkarna. De var runt oss hela tiden. De ritade till oss, några kunde lite engelska och ville gärna prata. De behandlade oss som drottningar. Så många kramar vi fick! De blundade, när man kramade om dem. Det kändes! De hade stort behov av kontakt. "The aunties" var populära.

Vi försökte förgylla deras vardag så gott vi kunde. Vi köpte spel och bollar bla, som de roade sig med, då de inte läste läxor. De satt i ring på golvet och studerade, läste högt på kvällarna. "Kunskaper kan ingen ta ifrån dom", sa den kloke Swapan.

Britt-Marie Meyer och Anneli Ryss har bildvisning på skoltrappan.

Vi var också på marknaden och köpte mat till en fest måltid. Det var också en upplevelse att gå från stånd till stånd och inhandla ris, grönsaker och levande höns. av Hönsen slaktades framför ögonen på oss, plockades och styckades.

En dag besökte vi också skolan där de yngsta gick. De var så fina i sina skoluniformer. De var så angelägna att visa oss hur de läste och räknade. Jag lade märke till att de börjat med miljöundervisning, något som glädde mig mycket. Lärarna var lite avvaktande, men berättade gärna hur de arbetade. På väggen stod: "Joyful and active learning" Det imponerade på en svensk pedagog. Vi hade med oss en engelsk version av Pippi Långstrump, som jag läste ur.

Under en dag fick några de äldre pojkarna vara filmteam. De fick göra en film om sin närmiljö. De fick planera vad som skulle vara med. Tillsammans med Britt-Marie filmade de i byn där hemmet låg. Vi fick komma in i hemmen hos flera familjer. Två saker fanns i alla hem -TV och gudabilder. Vi möttes av vänlighet överallt. Att få se sig själv i digitalkamerans fotoruta var mycket populärt. Pojkarna fick lära sig filma med en ny filmutrustning, som vi hade med oss och som vi hade köpt för insamlade pengar. Den lämnade vi kvar, så att de skulle kunna fortsätta att göra filmer. Dokumentärfilmen, som pojkarna gjorde, har redigerats av Britt-Marie och ska visas både här hemma och i Indien. I den ingår också intervjuer med några av pojkarna, där de berättar om sin bakgrund. Alla kommer ju från svåra förhållanden. Några har varit barnarbetare, några är föräldralösa eller varit utsatta för olika typer av våld.

Det kändes så skönt att få uppleva hur väl de behandlades på hemmet och vilken fin förebild Swapan är för pojkarna. ”Jag älskar mina pojkar”, sa han och det märktes också.

Tre händelser har särskilt etsats sig fast i mitt minne.

Det första är när pappan till den minsta pojken, Goshi 3.5 år, skulle lämna barnhemmet efter ett söndagsbesök. Mamman var död och han kunde inte själv ta hand om pojken. När jag såg ryggtavlan på honom, då han var på väg ut genom porten, då kom tårarna.

Det andra stora minnet är när vi hörde trummor i byn och gick mot ljudet. Man hade samlats vid det lilla bönehuset med de vackra gudabilderna. Ljus brann och färska frukter låg på golvet framför gudabilderna. Trummorna tystnade och de kom ut på vägen och hämtade oss. De tog fram stolar och bjöd på frukt. Vilket mottagande! Så tar man emot främlingar!

Det tredje stora minnet är besöket på Moder Therasas sjukhem i Calcutta. Det som berörde mig mest där, var alla de arbetande människorna, som kommit från alla delar av världen för att hjälpa en fattig människa till ett värdigt slut. En sådan upplevelse ger hopp om att det goda segrar.

Jag känner mig oerhört tacksam för att ha fått chansen att göra denna udda resa, som givit mig minnen för livet. Naturligtvis känner man de otillräcklighet inför de stora problem som finns också i det indiska samhället -framförallt de ekonomiska skillnaderna och bristen på sophantering.

Men all den mänskliga värme vi mötte gör ändå att jag minns resan med glädje. Vad lever vi för, -oss själva i eller andra människor? Det är väl i samspelet med varandra som vi upplever den största glädjen.

Anneli Ryss